

Hušperanda

JAK SE Z OBYČEJNÉ ČARODĚJNICE STALA
LEKTVAROVÁ SPECIALISTKA

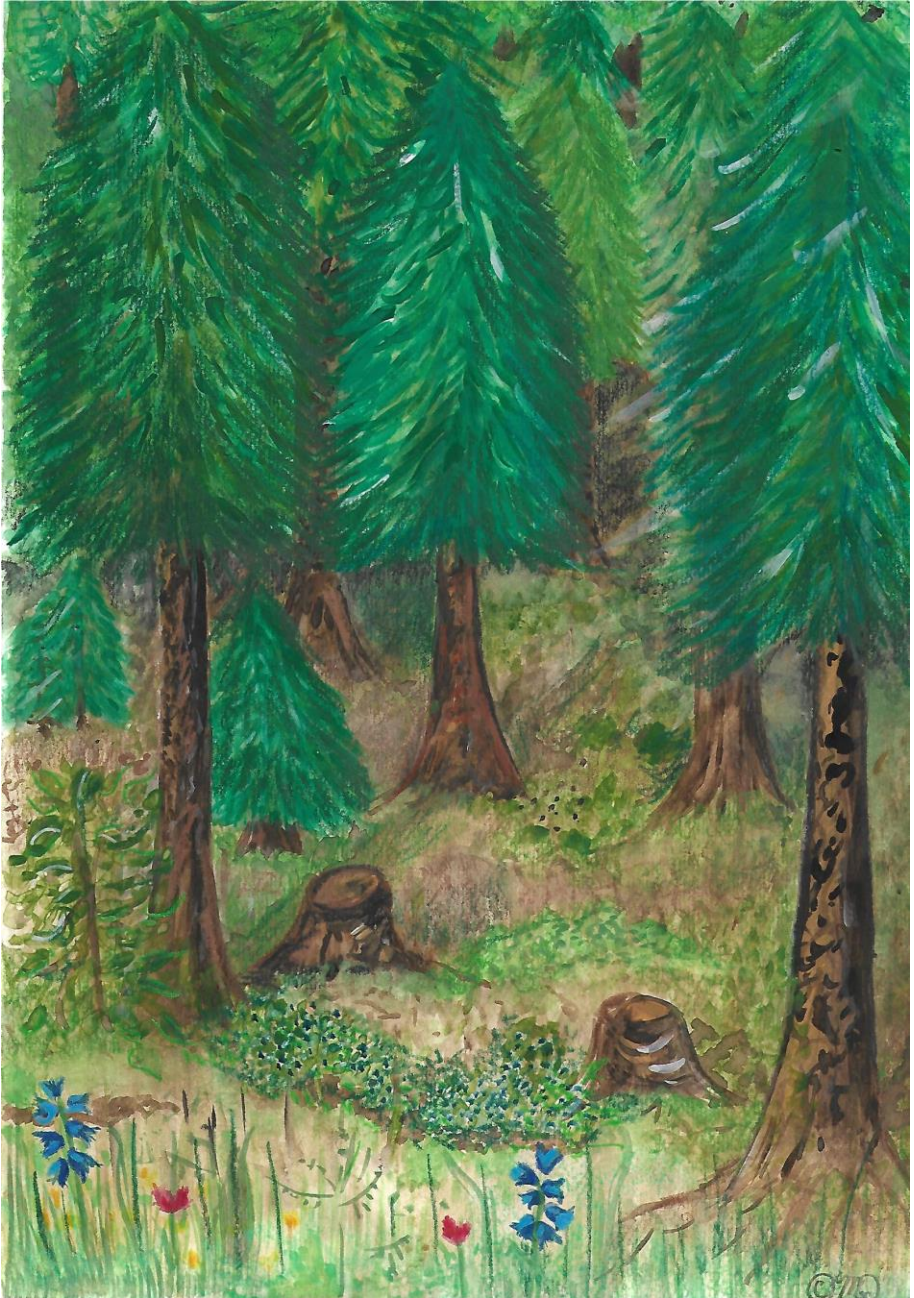

Martina D. Moriscoová

Kušperanda

Martina D. Moriscoová

Baba Hušperanda je trošku bláznivá, malinko sympatická a po kapce milá. Po druhé kapce byste u ní i kousek dobrého srdce našli. Že je i po kousku ošklivá? To vůbec nevadí! Vždyť přece nejen krásou oplývá svět. Bývala kdysi mnohem zlejší, ošklivější a pichlavější, ale všechny její špatné vlastnosti se nějak vylepšily, zaoblily a vyhladily. O tom si ještě něco povíme.

Hušperanda dnes pomůže kde a komu může. Specializuje se totiž na kouzelné lektvary. Umí vařit kde co, pomohla už kde komu, a každý den se u ní něco děje. Ne vždy je její pomoc všem ku prospěchu, protože zákazník je pro ni zákazník a mezi těmi Hušperanda rozdíl nedělá. Ať jsou dobří, nebo ne. Ale nakonec vždy všechno dobře dopadne. Suma sumárum: je to zdatná obchodnice „Lektvarnice“.

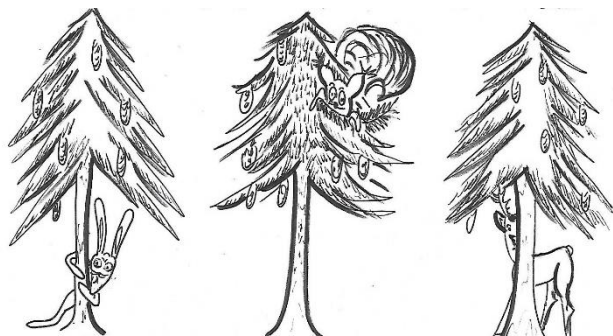
Jak to bylo s Hušperandou než přišla do města? O tom vám budu vyprávět hned na začátku...

***Jak se z obyčejné čarodějnice stala
lektvarová specialista***

1. Doma v lese

Baba Hušperanda bývala zlá, zlomyslná a hodně, hodně ošklivá. Byla to čarodějnice, co věky věkem stojí. Šaty měla potrhané špinavé a sama byla umouněná od popela. Vlasy rozčuchané plné malých zvířátek, kterým se říká vši. Nijak jí ty vši nevadily, občas se podrblala za uchem, když ji hodně kousaly, ale brala je jako dobrou společnost. Beztak s ní v hlubokém lese moc dalších živých tvorů nebydlelo. Les byl sice plný zvířátek, ale zvířátka se před ní raději vůbec neukazovala.

Všechna se jí bála, aby jim snad něco zlomyslného neprovedla. Několikrát se jí povedlo vystrašit malé zajíčky,

nebo vybrat veverkám zásoby na zimu, aby měla alespoň nějakou zábavu. Ale v lese to hned všichni věděli.

V lese se zkrátka hned všechno roznese.

„Kdybych mohla vystrašit nějaké lidi,“ říkala si mnohokrát, „to by byla lepší švanda!“ Ale do tak hlubokého lesa nevkočila nikdy ani noha.

„Už mě to tady vůbec nebaví!“ řekla si jednou nahlas po ránu, když ji zase kousaly ty vši a nikde kolem neviděla ani živáčka. „Já vím, co udělám! Sbalím si fidlátka a hurá pryč!“

Pak se pěkně zarazila, protože na odchod z lesa už myslela hodněkrát, ale nikdy tuto svou myšlenku neslyšela nahlas a nepřikládala jí tím pádem žádnou důležitost. Tentokrát to ovšem bylo jiné. Posadila se do křesla a přemýšlela, co má dělat. Jestli začít balit a opustit svou zatuchlou chýši, nebo zůstat a čekat dalších dvě stě, tři sta, tisíc, milion let, na jinou, ještě lepší myšlenku.

Trvalo jí dlouho, než si vše řádně promyslela. Vší ve vlasech zatím netrpělivě čekaly, jak se Hušperanda rozhodne a co vymyslí. Moc se jim do světa nechtělo.

Tady v lese, na babiznině hlavě plné hustých, zacumlaných, mastných a špinavých vlasů jim bylo náramně, ale náramně dobře. Bylo tu teploučko útulňoučko a nevěděly, co by je ve světě čekalo.

Jenže baba Hušpedanda se vší neptala. Rozhodla se sama za sebe!

Zítřka si sbalí saky paky, vyleští a opráší tisícileté létající koště a vyrazí se podívat do světa, jak to tam vlastně teď vypadá. Vždyť už to bude několik set let, asi dvě stě, nebo tři sta, co venku z lesa nebyla. Tenkrát to nebylo nic moc zajímavého, ale co když se něco málo, nebo dokonce i hodně, změnilo?

K hrůze všech vší začala Hušperanda hledat koště v zatuchlém, nelibě vonícím kumbálku.

